

Arrest

nr. 43 278 van 11 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN HOOFF en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 mei 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 21 januari 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Azerbeidzjan te bezitten en van Azeri origine te zijn.

U geeft aan dat u problemen kende in Azerbeidzjan omwille van de problemen van uw partner A.(...) I.(...)(0.V. 6.259.103). U stelt dat er geen andere redenen waren voor uw problemen. Uw partner kende

problemen omwille van zijn politieke activiteiten. Uw partner is sinds 2005 een actief lid van de Musavat partij. Sinds 2003 nam hij deel aan meetings. Uw partner is ook waarnemer geweest bij verkiezingen. Op 16 oktober 2003 nam uw partner deel aan een betoging in Baku. Hij werd aangehouden en zat 10 dagen opgesloten. Hij was geslagen en hij had blauwe plekken op het gezicht, de buik en de armen. Jullie gingen niet met hem naar de dokter. Op 05 mei 2008 werd uw partner nogmaals gearresteerd. In oktober 2008 kreeg uw partner een convocatie van de politie. Uw partner werd aangehouden en werd 10 dagen opgesloten. Er was een rechtszaak. Uw partner was geslagen, maar hij ging daarna niet naar de dokter. Uw partner werd op 30 december 2006 opnieuw geconvoceerd, en hij werd pas na een week vrijgelaten. Op 05 mei 2008 werd uw partner opnieuw gearresteerd. Op 08 mei 2008 kreeg uw buurvrouw telefoon van uw partner, die zei dat jullie moesten vertrekken.

U verliet Azerbeidzjan op 12 mei 2008, en u reisde met een wagen tot in Rusland. Vanuit Rusland reisde u met een vrachtwagen via Belarus naar België. U kwam België binnen op 21 mei 2008 in het gezelschap van uw partner A.(...) I.(...) (O.V. 6.259.103), en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 21 mei 2008.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat alle problemen die u kende in Azerbeidzjan verbonden waren met de problemen van uw partner Akhmedov Intigam (O.V. 6.259.103), en u stelt uitdrukkelijk dat u zelf geen persoonlijke problemen kende, (CGVS, p.03). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner A.(...) I.(...) (O.V. 6.259.103) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot een weigering van de Subsidiare Beschermingsstatus kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner A.(...) I.(...) (O.V. 6.259.103) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde onmogelijk besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een identiteitskaart van uzelf, een identiteitskaart van uw partner, een rijbewijs van uw partner, een huwelijksakte, en een diploma) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en de identiteit van uw partner, doch niet met betrekking tot uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A. I. Zij roept geen eigen motieven in, los van deze van haar echtgenoot.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 43 277 van 11 mei 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, A.I. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen

en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Deze vrees of dit risico dient immers steeds concreet aannemelijk te worden gemaakt. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, en werpt een aantal losse beweringen op, vergoelijkt zijn onwetendheid en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing zet op gefundeerde wijze uiteen waarom er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen dat hij een actief lid was van de oppositie, dat hij waarnemer is geweest bij de parlementsverkiezingen van 2005 en dat hij heeft deelgenomen aan de betogingen na de presidentsverkiezingen van 2003. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat verzoeker hierdoor problemen zou hebben gekend en zou kennen in de toekomst. De informatie die verzoeker desbetreffend aanbrengt blijkt immers niet te stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker brengt echter geen concrete en objectieve elementen aan die de vastgestelde discrepanties, die verzoeker trouwens bevestigt, kunnen weerleggen.

2.4. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat met betrekking tot feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag worden verwacht dat de kandidaat-vluchteling in staat is hierover voldoende coherente en duidelijke informatie te geven (RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Elke asielzoeker staat bovendien onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden verwacht dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. Onverminderd de tegenwoordigheid van een medisch attest dat verzoeker d.d. 08/05/2008 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neerlegde (zie stuk 9 inventaris verzoekschrift) en dat volgens verzoeker bovendien enkel een diagnose bevat, doch zich niet uitspreekt over de redenen van zijn medische problemen (stuk 7, gehoorverslag CGVS 2/9/2008, p. 4), maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn geestestoestand hem zou verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen.

2.5. In weerwil van verzoekers verklaringen omtrent de banaliteit van bepaalde feiten waardoor het volgens verzoeker niet verwonderlijk is dat hij deze, zoveel tijd later, niet meer accuraat kan herinneren, hebben de aan verzoeker gestelde vragen in dit verband geen betrekking op details maar op feiten die essentieel zijn voor de beoordeling van verzoekers beweerde politieke engagement en de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend (cf. RvS 29 maart 2004, nr. 129.821). De vragen die aan verzoeker gesteld werden inzake zijn politieke engagement zijn dan ook allerminst ingewikkeld te noemen voor iemand die beweert actief te zijn in de verkiezingsperiodes en vanaf 2005 waarnemer was bij alle verkiezingen voor de Musavat-partij (stuk 7, gehoorverslag CGVS 2/9/2008, p. 6). Blijkens het administratief dossier slaagde verzoeker er niet in op enkele elementaire vragen over het Azerbeidzjaanse politieke leven een correct antwoord bieden, onder andere met betrekking tot het aantal parlementsleden in Azerbeidzjan (stuk 7, gehoorverslag CGVS 2/9/2008, p. 7 – stuk 21, Landeninformatie, Document de Réponse AZE2008-016, p.2). Vervolgens is het erg onwaarschijnlijk dat hij daadwerkelijk waarnemer is geweest bij de parlementsverkiezingen van 2005 voor de Musavat-partij en hierdoor problemen gekend heeft. Verzoeker kende immers de exacte datum van deze verkiezingen en het nummer van het kiesbureau waarvoor hij verantwoordelijk was niet (stuk 7, gehoorverslag CGVS

2/9/2008, p. 6). Verzoeker maakt tenslotte niet aannemelijk dat hij heeft deelgenomen aan de protesten na de presidentsverkiezingen van oktober 2003. Hij beweerde immers dat de betogers ongewapend waren (stuk 7, gehoorverslag CGVS 2/9/2008, p. 9), terwijl uit de informatie van het administratief dossier blijkt dat de manifestanten wel voorzien waren van metalen voorwerpen en stenen (stuk 21, Landeninformatie, IWPR, *Bloodshed on the Streets of Baku*, p. 2). Verzoeker brengt geen overtuigend argument aan waarmee hij kan aantonen dat de in dit verband gestelde vragen werkelijk kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.6. Verzoeker slaagt er daarenboven niet in zijn beweerde vertalings/tolkenproblemen hard te maken. Het gehoorverslag van het interview bevat precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas en er zijn geen aanwijzingen dat er zich moeilijkheden hebben voorgedaan te onderkennen. Nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker ooit opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens zijn interview voor de Commissaris-generaal, hoewel hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep waarop hij bevestigend antwoordde (stuk 7, gehoorverslag CGVS 2/9/2008, p. 2). Verzoeker had op het einde van het interview eveneens niets toe te voegen (stuk 7, gehoorverslag CGVS 2/9/2008, p. 13).

2.7. Met betrekking tot de documenten die verzoeker ter staving van zijn asielrelaas bij zijn verzoekschrift voegt, dient opgemerkt dat enkel de kopie van een aanbevelingsbrief van de Musavat partij d.d. 5 oktober 2010 - ondertekend door Isa Gambar (stuk 7, inventaris verzoekschrift) en kopieën van de oproepingen (stuk 10, inventaris verzoekschrift) nieuwe stukken zijn die verzoeker nog niet eerder in de procedure heeft neergelegd. Deze gefotokopieerde stukken worden conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen gezien deze stukken werden opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Overigens heeft verzoeker evenmin verduidelijkt waarom hij deze stukken niet eerder heeft kunnen bijbrengen, noch of hij in het bezit is van de originelen van deze documenten. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn immers gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien dient met betrekking tot de documenten die verzoeker ter staving van zijn asielrelaas bijbrengt, te worden gewezen op het feit dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Zoals in punt 2.5. reeds aangegeven, is verzoeker er niet in geslaagd om zijn politieke engagementen aannemelijk te maken, waardoor deze stukken niet tot een andere beoordeling nopen. De overige bij het verzoekschrift gevoegde documenten zijn reeds neergelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen én werden geapprecieerd in de bestreden beslissing. De desbetreffende motivering wordt dan ook gehandhaafd en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.8. De Raad wijst verzoeker erop dat een beslissing steeds als geheel moet worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers hebben doen besluiten dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig was en geen vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria uit het Vluchtelingenverdrag zoals opgenomen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

2.9. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Zoals hoger reeds vermeld slaagt verzoeker er niet in de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan te tonen. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Beide door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van voormelde wet van 15 december 1980 in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN